

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **K. S.,**
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem,
se sídlem Kozí 916, Praha,

proti
žalované: **Krajská hygienická stanice Středočeského kraje,**
se sídlem Dittrichova 329, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

- I. Řízení se zastavuje v části, v níž se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované zdržet se vynucování karantény a absolvování PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 prostřednictvím nedatovaného pokynu žalované doručeného zákonným zástupcům žalobce dne 4. 10. 2021.
- II. Zásah žalované spočívající ve vynucování karantény a absolvování PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 prostřednictvím nedatovaného pokynu žalované doručeného zákonným zástupcům žalobce dne 4. 10. 2021 byl nezákonný.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Tomáše Nielsena.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá alternativně 1) určení, že nedatovaný pokyn žalované doručený zákonným zástupcům žalobce dne 4. 10. 2021, aby žalobce dodržoval karanténní opatření a podrobil se PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2, je nezákonný, a uložení zákazu žalované nadále na základě tohoto pokynu zasahovat do práv žalobce, zejména do jeho práva na vzdělání, svobody pohybu a do jeho práva na soukromý a rodinný život, nebo 2) určení nezákonnosti shora uvedeného pokynu žalované. K výzvě soudu žalobce podáním ze dne 23. 2. 2022 uvedl, že účinky zásahu již pominuly, a domáhá se tedy pouze určení jeho nezákonnosti.
2. Žalobce uvedl, že je žákem Základní školy X (dále jen „základní škola“), kde vykonává povinnou školní docházku. Zákonnému zástupci žalobce byla dne 4. 10. 2021 prostřednictvím zaměstnance školy předána v písemné podobě elektronická datová zpráva, jejímž autorem je žalovaná, obsahující informaci o tom, že dle vedení základní školy byl žalobce dne 30. 9. 2021 přítomen v základní škole, kde přišel do kontaktu s osobou pozitivně testovanou na onemocnění Covid-19 v rámci provozu třídy 6. C základní školy. Na základě této informace žalovaná sdělila zmíněnou elektronickou datovou zprávou (dále jen „informace“) zákonnému zástupci žalobce, že se na žalobce vztahuje karanténa, která má trvat minimálně do 14. 10. 2021 včetně s tím, že pro ukončení karantény je povinností žalobce podstoupit PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2. Dále bylo zákonným zástupcům žalobce sděleno, že do základní školy může žalobce nastoupit až po skončení karantény za předpokladu absolvování negativního testu, tedy nejdříve po 14. 10. 2021. Současně bylo zákonným zástupcům žalobce sděleno, že v případě, že žalobce absolvoval plné očkování proti onemocnění Covid-19, může navštěvovat školu bez omezení (tedy i bez provedení PCR testu) hned.
3. Základní škola pak na základě této informace upírá žalobci přístup k základnímu vzdělávání, neboť ho odmítá vpustit do budovy školy. Tímto postupem žalované a na základě jejího pokynu také základní školy tak bylo žalobci upřeno právo na řádné vzdělání, omezena jeho svoboda pohybu a soukromého a rodinného života, přičemž tento zásah ke dni podání žaloby trvá, a žalobce tak nemůže svá výše uvedená subjektivní práva vykonávat. Kromě uvedeného tímto pokynem žalovaná základní škole umožnila přístup do školy ke vzdělávání žákům, kteří podstoupili očkování proti nemoci Covid-19, ačkoli je obecně známo a bylo již opakovaně prokázáno, že očkované osoby jsou sto přenášet onemocnění Covid-19 stejně intenzivně jako osoby, které očkování nepodstoupily. Žalovaná tak zcela evidentně zvýhodňuje jednu skupinu obyvatel (očkováných) bez zjevného důvodu proti jiné skupině obyvatel (neočkovaných), kterou tak diskriminuje.
4. Žalobce dále uvedl, že není pochyb o tom, že informace žalované není správním rozhodnutím. Dosud nebylo ani žádné rozhodnutí žalované, kterým by byla žalobci nařízena karanténa, vydáno, natož aby mu (resp. jeho zákonným zástupcům) bylo takové rozhodnutí doručeno. Vzhledem k tomu, že takové rozhodnutí dosud vydáno nebylo, nebyla žalobci žádná karanténní opatření uložena a bránění mu v přístupu ke vzdělání v základní škole, stejně jako zásahy do ostatních vyjmenovaných individuálních práv a svobod, jsou tedy nezákonné.
5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že jako orgán ochrany veřejného zdraví obdržela dne 4. 10. 2021 telefonickou informaci od ředitelky základní školy o tom, že se ve

třídě 6. C vyskytl žák s laboratorně potvrzeným onemocněním Covid-19. Na základě této informace žalovaná neprodleně požádala základní školu o vypracování seznamu všech osob, které přišly do kontaktu s pozitivně testovaným žákem (žalobce je v něm uveden). Na základě obdrženého seznamu osob provedla žalovaná epidemiologické šetření, jehož výsledkem byl jednoznačný závěr, že žalobce přišel dne 30. 9. 2021 do rizikového kontaktu s osobou Covid-19 pozitivní. Žalovaná postupovala standardním způsobem, odpovídajícím znění mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 40555/2020-4/MIN/KAN ze dne 2. března 2021 (dále jen „mimořádné opatření“), a v souladu s tímto mimořádným opatřením neprodleně informovala ve spolupráci s vedením základní školy zákonné zástupce všech žáků třídy 6. C, kteří byli provedeným epidemiologickým šetřením označeni jako osoby, které byly v kontaktu s Covid-19 pozitivním. Učinila tak prostřednictvím e-mailu zaslání zákonným zástupcům žáků, kteří byli šetřením vyhodnoceni jako rizikové kontakty. S ohledem na skutečnost, že opatření dle § 64 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), si vyžaduje rychlého zásahu ze strany orgánů ochrany veřejného zdraví, pro nařízení karantény každé fyzické osobě jednotlivě formou písemného vyhotovení správního rozhodnutí nebyl v dané situaci časový prostor, informovala o opatřeních žalovaná zákonné zástupce žáků výše uvedenou formou. Nadto byl zákonný zástupce (matka) žalobce informován i telefonicky, kdy byly matce žalobce sděleny veškeré informace týkající se podmínek nařízené karantény. K nařízení karanténních opatření vůči všem žákům základní školy, kteří přišli v rozhodnou dobu do kontaktu s Covid-19 pozitivní osobou, cestou písemného oznámení určeného zákonným zástupcům těchto žáků, které obdrželi prostřednictvím školy, vedl žalovanou nepříznivý vývoj epidemiologické situace v posledních týdnech, zájem na ochraně zdraví dalších osob a snaha zabránit rozšiřování ohniska nákazy onemocnění Covid-19 do dalších třídních kolektivů. V situaci, kdy je třeba jednat bez zbytečného časového prodloužení, se tento postup žalované, s ohledem na ochranu zdraví dalších žáků a zaměstnanců školy, jevil v danou chvíli jako nejrychlejší a nejefektivnější. Pro žalovanou bylo v tu chvíli podstatné, že žalobce byl dne 30. 9. 2021 prokazatelně v kontaktu s osobou Covid-19 pozitivní, a stal se tak ve smyslu § 2 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví osobou podezřelou z nákazy infekčním onemocněním, vůči níž je třeba přijmout co nejrychleji protiepidemická opatření, která byla nařízena v souladu se zákonem o ochraně veřejného zdraví a v té době účinným mimořádným opatřením.

6. Žalovaná dále uvedla, že dne 5. 10. 2021 se zákonný zástupce žalobce obrátil na ředitelku základní školy s žádostí o zaslání formálního správního rozhodnutí žalované s uvedeným číslem jednacím o nařízení karanténních opatření. Ještě téhož dne zaměstnankyně žalované kontaktovala zákonného zástupce žalobce prostřednictvím e-mailu s informací, že žalovaná rozhodnutí o karanténním opatření žalobci neprodleně vystaví, nelze ho však zaslat e-mailem, nýbrž je třeba ho doručit doporučeně zákonnému zástupci žalobce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, popř. převzít osobně na územním pracovišti žalované v X. Zároveň byl zákonný zástupce žalobce ze strany žalované vyzván, aby doplnil údaje nezbytné k vyhotovení písemného rozhodnutí o nařízení karanténního opatření. Na tuto výzvu však zákonný zástupce žalobce nereagoval a požadované informace správnímu orgánu nezaslal. Z toho důvodu žalovaná nebyla schopna dostát požadavku žalobce na vyhotovení písemného rozhodnutí o nařízení protiepidemických opatření.
7. Žalovaná je toho názoru, že konala v rámci svých pravomocí coby orgánu ochrany

veřejného zdraví, přičemž předmětná protiepidemická opatření nařídila žalobci v nezbytné míře a především v zájmu ochrany veřejného zdraví obyvatel České republiky. Byť ze zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá, že žalovaná může naříditi protiepidemická opatření dle § 64 tohoto zákona pouze rozhodnutím vydaným dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, není v případě zhoršujícího se vývoje epidemiologické situace, kdy je ohroženo zdraví dalších osob (především ostatních žáků a pedagogických pracovníků základní školy, kteří byli v rozhodnou dobu v kontaktu s Covid-19 pozitivní osobou) nákazou onemocněním Covid-19, vyloučen postup dle § 143 správního řádu. Jak vyplývá z § 143 správního řádu, oprávněné úřední osoby mohou rozhodnutím ukládat povinnosti na místě, hrozí-li životu nebo zdraví osob bezprostřední nebezpečí.

8. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
9. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu
10. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.
11. S ohledem na sdělení žalobce, že účinky zásahu již pominuly, rozhodoval soud meritorně pouze o alternativním návrhu žalobce na deklaratorní určení toho, že pokyn žalované byl nezákonný. Vzhledem k tomu rozhodoval podle skutkového a právního stavu, který byl v době zásahu. O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili v intencích § 51 s. ř. s.
12. Aktivní legitimace v řízení o zásahové žalobě svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Podstatné je tedy tvrzení o přímém zkrácení na právech správním orgánem. V projednávané věci žalobce žalobní tvrzení o přímém zkrácení svých práv dovozuje z informace, kterou bylo žalobci prostřednictvím základní školy sděleno, že se na něj vztahuje karanténa. Žalobce tak konkrétně uvádí, že byl přímo zkrácen na svých právech pokynem správního orgánu. Uvedené zakládá aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby na ochranu před nezákonným pokynem správního orgánu. Věcná legitimace je pak otázkou meritorního projednání věci. Pasivní legitimace žalované není v projednávané věci sporná.
13. Při posuzování důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, který deklaruje, že ochrana „podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň – splněny podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (‘zásahem‘ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen

přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování ‚zásahu‘ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ S účinností novely soudního řádu správního č. 303/2011 Sb. se 6. podmínka stala obsoletní.

14. V projednávané věci byla žalovanou (prostřednictvím základní školy) dne 4. 10. 2021 předána žalobci informace, že vzhledem k tomu, že byl dne 30. 9. 2021 přítomen v základní škole, kde přišel do kontaktu s osobou pozitivně testovanou na onemocnění Covid-19, se na něj vztahuje karanténa, a to minimálně do 14. 10. 2021. Do výše uvedeného data, a zároveň do obdržení zprávy o negativním výsledku PCR testu na onemocnění Covid-19, je třeba, aby se zdržel jakéhokoli kontaktu s cizími osobami a nenavštěvoval školské zařízení. Zároveň informace obsahuje podrobnější informace o testování, dalším postupu, stejně jako o situacích, ve kterých se na něj karanténní opatření nevztahuje (očkování či prodělání nemoci).
15. Soud konstatuje, že informace žalované o tom, že se na něj „vztahuje karanténa“, není co do obsahu jednoznačná. Jejím výkladem lze dospět k závěru, že mu již byla nařízena karanténa (o čemž jej informace jen neformálně zpravuje), ale i k závěru, že mu je právě prostřednictvím této informace karanténa nařizována. Ačkoli z vyjádření žalované není zcela zřejmé, zda žalobci informaci karanténa nařízena být měla (žalovaná na jednu stranu argumentuje, že vydávat rozhodnutí dle správního řádu nebylo z časových důvodů možné, na druhou stranu argumentuje možností tzv. „rozhodnutí na místě“), lze s ohledem na uvedené dospět k závěru, že z pohledu žalobce se jednalo minimálně o závaznou informaci, že je povinen dodržovat karanténní opatření. Dotčená informace u žalobce navodila zdání závaznosti sdělení, že mu je (ať již přímo touto informací či jiným způsobem) nařízena karanténa, a nutnosti respektovat a dodržovat povinnosti z tohoto nařízení plynoucí. Lze tak říci, že prostřednictvím této informace bylo na žalobci (a ostatně i základní škole) vynucováno dodržování karanténních opatření v informaci uvedených.
16. Vůči žalobci tak prostřednictvím informace bylo vynucováno karanténní opatření podle § 64 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví v podobě karantény, kterou se dle § 2 odst. 7 písm. a) téhož zákona rozumí oddělení zdravé fyzické osoby, která byla během inkubační doby ve styku s infekčním onemocněním nebo pobývala v ohnisku nákazy, od ostatních fyzických osob a lékařské vyšetřování takové fyzické osoby s cílem zabránit přenosu infekčního onemocnění v období, kdy by se toto onemocnění mohlo šířit. Ohniskem nákazy se dle § 65 věty druhé rozumí místo, ve kterém se šíří nákaza a jeho součástí je nebo byl zdroj nákazy, fyzické osoby podezřelé z nákazy a složky jejich prostředí. O druhu a způsobu provedení protiepidemických opatření v ohnisku nákazy rozhodne dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví orgán ochrany veřejného zdraví, odvolání nemá odkladný účinek. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak může fyzické osobě nařídit druh a způsob provedení protiepidemických opatření v ohnisku nákazy také poskytovatel zdravotních služeb v případě, že zjistí výskyt infekčního onemocnění nebo podezření na ně.
17. Z dikce § 67 zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá, že krajské hygienické stanice a poskytovatelé zdravotních služeb jsou oprávněni nařídit opatření, jejichž účelem je zabránit šíření nákazy. Totožný závěr pak plyne i z bodu III.1 mimořádného opatření. Nejsou to tedy pouze praktičtí lékaři, kteří nařizují karanténu, tímto oprávněním disponují taktéž orgány ochrany veřejného zdraví, které nařizují karanténu právě

v případech, kdy se jim dostane informace o epidemiologicky významném kontaktu. Zatímco poskytovatelé zdravotních služeb nařizují protiepidemické opatření na předepsaném tiskopisu vydávaném Českou správou sociálního zabezpečení (§ 67 odst. 2 věta druhá zákona o ochraně veřejného zdraví), orgán ochrany veřejného zdraví je povinen o nařízení protiepidemického opatření rozhodnout, tedy vydat rozhodnutí podle správního řádu.

18. Nařízení karantény podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví je z materiálního hlediska zásahem do ústavně zaručeného práva na svobodu pohybu (čl. 14 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Takový zásah musí obstát z hlediska testu proporcionality, a proto i forma tohoto zásahu musí odpovídat zákonem stanoveným požadavkům. Soud ve shodě se závěry Krajského soudu v Brně učiněnými v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2021, č. j. 30 A 177/2020-102 (potvrzenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 10 As 229/2021-31), konstatuje, že žalovaná byla povinna o nařízení karantény žalobci rozhodnout, byla tedy povinna vydat rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu, jak jí ukládá § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
19. Pro účely posouzení zákonnosti zásahu žalované (tj. vynucování karantény a dalších opatření) je tedy podstatné určit, zda žalobci vůbec byla nařízena karanténa v souladu se zákonem. Zásah žalované totiž nemůže obstát, pakliže jí vynucovaná povinnost žalobci vůbec nevznikla, tj. pakliže karanténa nebyla vůbec nařízena. Jedním z požadavků zákona na nařízení karantény pak je ze shora uvedených důvodů její nařízení rozhodnutím podle správního řádu.
20. V projednávané věci byl žalobce o karanténě zpraven informací žalované, přičemž její obsah očividně nesplňuje zákonem stanovené požadavky na obsah správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti připomíná ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, totožnou s náhledem doktrinálním, podle níž je pojem „rozhodnutí“ označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu. Rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu představuje jakýkoli individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, kterým je závazně rozhodováno o právech a povinnostech adresáta. Z formálního hlediska platí, že pokud zvláštní právní předpis neupravuje procesní pravidla, podle nichž musí správní orgán postupovat při vydání rozhodnutí, nebo náležitosti rozhodnutí, je třeba subsidiárně použít procesní předpis, kterým je správní řád. Rozhodnutí vydané podle správního řádu musí obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení o možnosti podat opravný prostředek, konkrétní obsahové náležitosti správního rozhodnutí jsou vymezeny v § 68 správního řádu.
21. Předně je třeba zopakovat, že z obsahu dotčené informace není zcela zřejmá již skutečnost, zda touto informací byla žalovanou nařízena karanténa či nikoli (více viz bod 15 rozsudku). Aby informace v tomto směru splňovala atributy správního rozhodnutí, měla by obsahovat jasný a konkrétní výrok, že *se nařizuje karanténa*, neboť právě výrok je výrazem vlastního autoritativního rozhodnutí správního orgánu o právu nebo povinnosti v otázce, která je předmětem správního řízení (srov. Průcha, P. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. Praha: Leges, 2012, s. 197). Z informace je patrné přesvědčení žalované, že se na žalobce vztahuje karanténa, aniž by však bylo zřejmé, na základě jakého právního titulu tomu tak je. Není tedy jasné, zda má být karanténa nařizována touto informací, nebo již byla nařízena jiným rozhodnutím, případně jestli dle žalované vzniká *ex lege*.

22. K samotnému obsahu informace žalované lze uvést, že zmiňuje dílčí výstupy plynoucí z epidemiologického šetření. Účelem epidemiologického šetření je zejména objasnění možného zdroje a cest přenosu nákazy. K tomuto objasnění dochází v součinnosti s veřejností, která je povinna orgánu ochrany veřejného zdraví sdělit okolnosti pro epidemiologické šetření podstatné. V důsledku tohoto šetření jsou sestavovány seznamy osob, které se mohly potenciálně infekcí nakazit. Cílem epidemiologického šetření je tedy co nejrychleji zabránit šíření infekce. Právě na základě jednotlivých skutkových zjištění z šetření plynoucích činí orgán ochrany veřejného zdraví závěr o tom, že jsou splněny podmínky uložení karantény. Tato pro nařízení karantény zásadní zjištění musí být obsahem odůvodnění rozhodnutí o nařízení karantény.
23. Z obsahu informace je zřejmé, kdy došlo ke kontaktu žáků třídy 6. C s pozitivně testovanou osobou. Rovněž z ní vyplývá nejbližší termín ukončení karantény a dále je z ní zřejmé i nejzazší datum pro podstoupení PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2. Obsahem jsou taktéž informace o podmínkách dodržování karantény a o povinnosti kontaktovat pediatra dítěte, který je oprávněn karanténu ukončit. V tomto směru informace žalované splňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí o nařízení karantény.
- Poučení o opravném prostředku proti rozhodnutí o nařízení karantény, kterým je dle § 67 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně veřejného zdraví odvolání, ovšem informace žalované zcela postrádá.
24. Lze proto shrnout, že informace žalované určená rodičům žáků třídy 6. C není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu. Tento úkon žalované postrádá materiální znak rozhodnutí, jelikož z něj jednoznačně neplyne, že by jím bylo autoritativně rozhodováno o veřejných subjektivních právech adresátů. Rovněž je třeba podotknout, že informace žalované postrádá základní formální náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu, kterým se zakládají, mění, ruší či závazně deklarují subjektivní oprávnění či povinnosti (neobsahuje zejména výrok, poučení a rovněž další náležitosti dle § 69 odst. 1 správního řádu). Pro úplnost soud dodává, že těchto problémů si byla žalovaná nepochybně vědoma, jak o tom svědčí její komunikace s otcem žalobce, zmíněná žalovanou (viz bod 6 rozsudku). Tato komunikace spolu s absencí řady formálních náležitostí ostatně nasvědčuje tomu, že žalovaná informaci za rozhodnutí nikdy nepokládala.
25. Žalovaná ve svém vyjádření poukázala na to, že vzhledem k potřebě rychlého zásahu nebyl k vyhotovování písemného rozhodnutí každé jednotlivé osobě prostor. K tomu soud uvádí, že vnímá kritickou situaci, v níž se žalovaná v posledním období opakovaně ocitá. Její nezákonný postup stran způsobu nařizování karantény je tak do jisté míry lidsky pochopitelný, a to obzvlášť za situace, kdy zákonodárce nebyl schopen po celou dobu epidemie přijít s jiným, operativnějším způsobem řešení tohoto mimořádného stavu. Soud ovšem nemůže nahrazovat vůli zákonodárce a obcházet zákon tím, že bude vymezovat situace, kdy lze nařídit karanténu jiným způsobem než rozhodnutím. Ze zákonného požadavku na vydání správního rozhodnutí tudíž slevit nelze.
26. Žalovaná ve svém vyjádření rovněž uvádí, že není vyloučen postup dle § 143 správního řádu. Podle § 143 správního řádu oprávněné úřední osoby mohou rozhodnutím ukládat povinnosti na místě, a) hrozí-li životu nebo zdraví osob bezprostřední nebezpečí, hrozí-li bezprostředně někomu vážná majetková újma anebo dojde-li k náhlé havárii, b) je-li důvodná obava, že by se osoba, již má být uložena povinnost, vyhýbala jejímu splnění, c) jde-li o uložení záruky za splnění povinnosti (§ 147), předběžného opatření (§ 61) nebo

pořádkového opatření (§ 62 a 63), nebo d) v řízení navazujícím na výkon dozoru. Předpokladem uložení povinnosti na místě je zjištění stavu věci. Rozhodnutí se vyhláší ústně, jeho písemné vyhotovení se bez zbytečného odkladu doručuje dodatečně. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, nemá odvolání proti takto vyhlášenému rozhodnutí odkladný účinek. O ústním vyhlášení rozhodnutí se vždy na místě vydá písemné potvrzení (§ 67 odst. 3), které obdrží účastník. Soud této argumentaci nepřisvědčil. Jednak je nutno poznamenat, že žalovaná ani ve svém vyjádření sama netvrdí, že by postupem dle § 143 správního řádu v projednávané věci postupovala. Netvrdí, že by proběhlo nějaké řízení na místě, jež by mohlo vyústit v rozhodnutí na místě, pouze uvádí, že takový postup není vyloučen. Navíc z vyjádření účastníků a spisového materiálu je zcela zřejmé, že žalovaná žádné šetření na místě neprováděla – institut řízení na místě přitom předpokládá osobní kontakt mezi správním orgánem a účastníkem (srovnej PRŮCHA, Petr. *Správní řád: s poznámkami a judikaturou: podle stavu k 1. 7. 2019*. 4. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2019) a nelze jej rozšiřovat způsobem, jakým činí žalovaná – v pojetí žalované by pomocí § 143 bylo v zásadě možné postupovat vždy, pokud se standardní postup jeví příliš časově náročný. V projednávané věci je nesporné, že žalovaná rozhodovala tzv. od stolu – po zjištění pozitivního testu jednoho z žáků základní školou vyzvala základní školu k předložení seznamu kontaktů, kterým poté svou informací sdělila, že se na ně vztahuje karanténa. Předání informace zákonným zástupcům žáků navíc zajistila základní škola. Žádné šetření na místě žalovaná neprováděla, a aplikace § 143 správního řádu proto nepřichází vůbec v úvahu. Výše řečené neznámá, že by si soud neuměl představit operativnější způsoby rozhodování, nicméně taková úvaha je (jak již bylo řečeno výše) doménou zákonodárce, který má jistě široké pole pro legislativní činnost v této oblasti. Jeho nečinnost však nelze překlenout aplikací institutu, který je evidentně určen pro zcela odlišné situace.

27. Žalovaná zároveň poukázala na nedostatek součinnosti rodičů žalobce, kteří potřebné údaje pro vydání rozhodnutí nesdělili. Tato argumentace však není relevantní, neboť absence součinnosti nemůže nic změnit na tom, že žádné rozhodnutí vydáno nebylo.
28. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná přímo zasáhla do práv žalobce, jelikož prostřednictvím informace vynucovala vůči žalobci (a ostatně i vůči základní škole) povinnosti odpovídající nařízené karanténě (povinnost zůstat doma, neúčastnit se prezenční výuky a podrobit se PCR testu). Vzhledem k tomu, že žalobci karanténa nařízena nebyla (informace sama není ze shora uvedených důvodů rozhodnutím a žalovaná ani netvrdí, že by k nařízení karantény došlo jiným dokumentem majícím povahu rozhodnutí), jde ze strany žalované o zásah nezákonný. S ohledem na uvedený stěžejní závěr tohoto rozhodnutí založený na důvodnosti žalobní námitky týkající se nezákonného vynucování karantény, která nebyla nařízena v souladu se zákonem, se krajský soud další námitkou stran diskriminačního charakteru vynucované karantény již nezabýval.
29. Soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto konstatoval, že se žalovaná vůči žalobci dopustila nezákonného zásahu specifikovaného ve výroku I rozsudku (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Ve vztahu k návrhu žalobce na vydání negatorního výroku, který vzal žalobce v průběhu řízení zpět (jeho podání ze dne 22. 2. 2022 vyhodnotil soud podle jeho obsahu jako částečné zpětvzetí žaloby), soud řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch (v části, v níž bylo řízení zastaveno, došlo k zastavení z důvodu pomnutí účinků

zásahu v průběhu soudního řízení), a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplacených soudních poplatků ve výši 3 000 Kč (soudní poplatek za podání žaloby a za návrh na vydání předběžného opatření) a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu za vyjádření ze dne 19. 10. 2021, jelikož toto vyjádření bylo pouze reakcí na zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření a neobsahovalo novou skutkovou a právní argumentaci k věci samé. Soud nepřiznal žalobci náhradu ani za podání ze dne 15. 11. 2021, jelikož tímto podáním žalobce pouze přikládal rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, ani za podání ze dne 22. 2. 2022, jelikož v tomto podání pouze k výzvě soudu sdělil, že účinky zásahu již pominuly. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaná povinna uhradit podle 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.